

ภรรยา
ตัวร้าย
ยุค 80
ขอตวงคืนสามี
ชาวสวน

เขียน : ม่านสายหมอก
วาดปก : ChuStory

ภรรยาตัวร้ายยุค 80 ขอทวงคืนสามีชาวสวน

เขียน

มานสายหมอก

บรรณาธิการและพิสูจน์อักษร

Lapix

วาดปก

ChuStory

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และ
ที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง
เนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้าง
ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึง
ที่สุด

คำโปรย

ชาติก่อน ‘เจียงซูหลาน’ เป็นภรรยาที่โง่เขลาและร้ายกาจ หล่อนหลงเชื่อคำหวานของชายชู้ ทั้ง ‘ลู่เจิง’ สามีชาวสวนผู้ยากจนและลูกชายตัวน้อยไปเสพสุข สุดท้ายถูกหลอกขายและต้องจบชีวิตอย่างอนาถอย่างโดดเดี่ยวกลางสายฝน โดยมีเพียงลู่เจิงที่ยอมฝ่ามรสุมมาเก็บศพและหลั่งน้ำตาให้หล่อน

เมื่อสวรรค์เมตตาให้หล่อนลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในปี 1980 ตรงหน้าคือหนังสือหย่าขาดและชายชู้ที่รอรับตัว หล่อนไม่ลังเลที่จะฉีกมันทิ้ง!

ชาตินี้ หล่อนจะใช้ความรู้จากอนาคตสร้างอาณาจักรธุรกิจเพื่อชดเชยบาป ทวงคืนความรักจากลูกและสามีที่เคยทอดทิ้ง...

บทที่ 1 นิกัศัญญาหยาชาด

"ปล่อยนะ"

เสียงแหลมปรี๊ดของตนเองดังสติของเจียงซูหลานให้
กลับเข้าร้าง

แรงกระชากจากกระเป่าผ้าใบสีซีมำทำให้ตัวเธอเซถลา
ไปข้างหน้า ตรงข้ามคือร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มที่จับสายหูหิ้ว
กระเป่าอีกด้านไว้แน่น ใบหน้าคมคายของเขาเรียบตึง แววตา
ดุตันแฝงความรวดเร็ว

"แม่... อย่าไป" เสียงเล็กจ้อยสั่นเครือดังมาจากเบื้องล่าง

เสียงเป่ากอดชาเธอไว้แน่น แรงยื้อแย่งกระเป่าระหว่าง
ผู้ใหญ่สองคนทำให้เด็กชายวัยสี่ขวบเสียหลัก ร่างผอมบาง
สะดุดลานดินกำลังจะล้มฟาดลงกับเหลี่ยมโตะไม้กลางลาน

ลมหายใจของเจียงซูหลานสะดุด ภาพความตายอันโหด
เดี่ยวจากการถูกวางยาพิษในชาติก่อนเพิ่งผ่านพ้นไปเพียงเสี้ยว
วินาที หล่อนปล่อยมือจากหูหิ้วกระเป่าทันทีแล้วถลาตัวลงไป
คว้ากอดร่างของลูกชายเอาไว้ได้ฉิวเฉียดก่อนที่ศีรษะเล็กๆ จะ
กระแทกกับมุมโตะ

เด็กน้อยหลับตาปี ตัวสั่นงันงกในอ้อมแขน

เจียงซูหลานตระกองกอดร่างที่ผอมจนคำเจอซี่โครงไว้
แน่น กลืนสปูราคาถุและกลืนดินจางๆ จากตัวลูกชายยืนยัน
ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน สวรรค์เมตตาให้หล่อนย้อนเวลากลับมาใน
สิบโมงกว่าของเช้าวันแตกหัก

วันที่หล่อนกำลังจะทำลายชีวิตตัวเองด้วยการทิ้ง
ครอบครัวไปคว้าเศษสวะ

หล่อนซุกหน้าลงกับไหล่เล็กของเสี่ยวเป่า สูดดมกลิ่น
กายของลูกชายเพื่อเรียกขวัญและชมความสั่นเทาของร่างกาย
ก่อนจะซ่อนตาขึ้นมองชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

ลูเจิงในวัยยี่สิบหกปีสวมเสื้อกล้ามสีหม่นทับด้วยเสื้อเชิ้ต
เปิดกระดุม เผยให้เห็นแผงอกแกร่งและกล้ามเนื้อที่เต็มไปด้วย
มัดกล้ามเนื้อ

ชายชาวสวนที่หล่อนเคยด่าทอว่าหยาบกระด้างและ
ยากจน หากแต่ว่าในวันที่หล่อนเฝ้าพะไม่มีขึ้นดี เขากลับเป็น
คนเดียวที่มากับศพหล่อนไปทำพิธีและหลั่งน้ำตาให้ในวาระ
สุดท้าย

แววตาคมกริบดุจเหยี่ยวของเขา กำลังมองมาที่หล่อน

ด้วยความตื่นตะลึงและสับสนที่จู่ๆ ภรรยาผู้เกรี้ยวกราดก็ทิ้ง
กระเป๋าเสื้อผ้าไปทอดลูกชาย

"ซูหลาน ทำไมไม่รีบหยิบกระเป๋ามาล่ะ"

เสียงนุ่มนวลคั่นหูดังแทรกบรรยากาศตึงเครียด เจียงซู
หลานหันขวับไปมองทางประตูรั้วไม้ไผ่หน้าบ้าน

ซุนปินยืนอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขน
ดูภูมิฐาน สวมแว่นตากรอบทอง รอยยิ้มบนใบหน้าดูอบอุ่นและ
เปี่ยมด้วยการศึกษาตามแบบฉบับหัวหน้าแผนกของโรงงานรัฐ

ทว่าแววตาหลังเลนส์แว่นกลับซ่อนความร้อนรนและ
รำคาญใจเอาไว้อย่างมิดชิด

ภาพที่ซุนปินรับเงินจากตาแก่ตัณหากลับเพื่อขายหล่อน
เข้าช่อง แลกกับตำแหน่งผู้จัดการโรงงานทอผ้า ผุดขึ้นมาในหัว
เจียงซูหลานอย่างแจ่มชัด ความแค้นสุมทับในอกจนหล่อนต้อง
ขบกรามเพื่อข่มอารมณ์ไม่ให้พุ่งเข้าไปฉีกเนื้อหมอนั้น

"รีบเซ็นชื่อสิ" ซุนปินพยักพยิตไปทางโต๊ะไม้กลางลาน

"หนังสือหย่าเขียนเสร็จแล้ว ตลับหมึกแดงก็วางอยู่ตรง
นั้น เซ็นให้จบๆ ไป เราจะได้รีบเข้าเมืองไปเริ่มชีวิตใหม่ด้วยกัน
เสียที"

ชาวบ้านที่ยืนมองอยู่ริมรั้วเริ่มส่งเสียงซุบซิบ สายตาหลายคู่มองเจียงซูหลานด้วยความสมเพชและรังเกียจ สตรีที่ทั้งสามเฝ้าดูผู้ทำมาหากินไปหาพนักงานรัฐ เป็นเรื่องควาโลกียยุค 80 ที่ใครๆ ก็อยากเอาไปนินทาเหยียบย่ำ

ลูเจียงยืนนิ่งราวกับรูปสลักหิน สันGRAMของเขานูนเด่นจากการขบเคี้ยว เขาไม่เอ่ยปากร้อง ไม่ด่าทอประจานความสมเขา เพียงแค่มองหล่อนด้วยสายตาที่เริ่มว่างเปล่าลงเรื่อยๆ ราวกับยอมรับชะตากรรม

เจียงซูหลานผลจากเสี้ยวเป่าอย่างทะนุถนอม หล่อนหยุดกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ปิดฝุ่นดินออกจากกางเกงผ้าฝ้ายของตนให้เข้าที่ แล้วก้าวเดินไปที่โต๊ะไม้ตัวนั้น

บนโต๊ะมีกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนข้อความขอหย่าขาดด้วยลายมือ กระดาษใบนี้คือตัวเดินทางสู่รกรากของหล่อนในอดีตชาติ

ซุนปิ่นยกยิ้มกว้างเมื่อเห็นหญิงสาวหยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมา เขาขยับแว่นตาเตรียมพร้อมจะเดินเข้ามาพาดหัวหล่อนออกไปจากบ้านหอมช่อหลังนี้

ทว่าเจียงซูหลานไม่ได้เอื้อมมือไปหยิบตลับหมึกแดง

หล่อนจับปลายกระดาดทั้งสองข้าง สบตาขุนปินด้วย
สายตาเย็นเยียบ แล้วออกแรงฉีกกระดาดแผ่นนั้นขาดเป็นสอง
ท่อน

แคร็ก

เสียงกระดาดขาดดังท่ามกลางความเงียบของลานดิน
เจียงซูหลานจับกระดาดที่เหลือมาทบกันแล้วฉีกซ้ำอีกครั้งและ
อีกครั้ง ท่าทีของหล่อนเด็ดขาดและไร้ความลังเลจนกระทั่ง
หนังสือหย่าขาดกลายเป็นเพียงเศษซากชิ้นเล็กชิ้นน้อย

หล่อนสะบัดมือ ปลอยเศษกระดาดเหล่านั้นให้ปลิวว่อน
ตกลงบนพื้นดินสีฝุ่นเบื้องหน้าลู่เจิง

เศษกระดาดสีหม่นร่วงหล่นปะปนกับฝุ่นดิน

ใบหน้าหล่อเหลาของขุนปินแข็งค้าง รอยยิ้มอบอุ่น
จอมปลอมที่ประดับไว้เพื่อสร้างภาพลักษณ์พังทลายลงใน
พริบตา เขาจ้องมองเศษหนังสือหย่าสลับกับใบหน้าเรียบเฉย
ของหญิงสาวด้วยความงุนงง ก่อนที่ความโกรธจะพุ่งขึ้นมาบน
ใบหน้าจนแดงกำ

"เจียงซูหลาน นี่เธอเสียสติไปแล้วหรือไง" เขาเค้นเสียง
ลอดไรฟัน พยายามรักษาระดับเสียงไม่ให้ชาวบ้านที่มุงดูอยู่ได้

ยีน

"กระตานั้นฉันอุตส่าห์ใช้เส้นสายไปขอให้ผู้จัดการเซ็นรับรองเป็นพยานให้ เธอทำบ้าอะไรลงไป"

เจียงซูหลานแค้นหัวเราะในลำคอ เสียงหัวเราะของหล่อนเยือกเย็นจนขุนปิ่นชะงัก

"ขอให้ผู้จัดการเป็นพยานนั่นสิ" หล่อนก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ปรายตามองชายตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยแววตาเหยียดหยาม

"ขุนปิ่น นายคิดว่าฉันโง่จนมองธาตุแท้ของนายไม่ออกหรือไง พนักงานรัฐสวมเลื้อยเชืตขาวดูภูมิฐาน แต่แท้จริงแล้วกระตูกสันหลังอ่อนยวบยิ่งกว่าเส้นหมี่ต้มสุก

ผู้ชายที่วันๆ เอาแต่พ่นคำหวานหลอกล่อภรรยา ขาวบ้านให้ทั้งครอบครัว เพียงเพื่อจะเอาตัวผู้หญิงไปประเคนให้ตาแก่ตันทากลับ แลกกับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายจัดซื้ออย่างนาย มีสิทธิ์อะไรมาขึ้นเสียงใส่ฉัน"

ข้อกล่าวหาที่พุ่งตรงแสบหน้าทำให้บรรยากาศบริเวณลานดินเจียบกริบไปชั่วขณะ ก่อนจะระเบิดเป็นเสียงซุบซิบดังอื้ออึง

ป้าเฟิง หญิงวัยกลางคนร่างท้วมที่อยู่บ้านติดกันเบิกตากว้าง หล่อนหันไปกระซิบกระซาบกับแม่บ้านคนอื่นอย่างออกรส ทิศทางลมปากของชาวบ้านเปลี่ยนเป้าหมายจากสตรีที่ทิ้งสามี กลายเป็นชายหนุ่มที่สวมหน้ากากสุภาพบุรุษเพื่อทำเรื่องสกปรกทันที

ซุนปินหน้าถอดสี ความลับที่เขาซุกซ่อนไว้ถูกแฉออกมากลางแจ้ง เขาขยับแว่นตาด้วยมือที่สั่นเทา ก้าวพรวดเข้ามาหวังจะคว้าแขนหญิงสาวเพื่อปิดปาก

"เธอพูดพล่อยอะไร อยากอยู่กับไอ้ชาวสวนยาจากนี่จนสมองกลับแล้วใช่ไหม มันมีปัญญาซื้อเนื้อหมูให้เรากินสักมื้อหรือเปล่า ถึงได้มาแวงกัฉันแบบนี้"

ทว่ามือของซุนปินยังไม่ทันได้แตะต้องแม้แต่ปลายแขนเสื้อผ้าฝ้ายของเจียงซูหลาน ร่างสูงใหญ่ที่ยืนนิ่งมาตลอดก็ขยับวูบเดียว

ลู่เจิงก้าวขึ้นมายืนบังหน้าภรรยาเอาไว้มิดชิด แผ่นหลังกว้างตระหง่านราวกับกำแพงหิน กลิ่นยาสูบเจือกลิ่นดินโคลนเข้าจมูกเจียงซูหลาน มันเป็นกลิ่นที่ทำให้หล่อนรู้สึกปลอดภัยอย่างประหลาด

ชายหนุ่มปรายตาลงมองพนักงานรัฐที่เตี้ยกว่าตนเกือบ
หนึ่งช่วงศิระชะ สายตาของลู่เจิงเยือกเย็นและดุจนั้ประดุจสัตว์
ป่ากำลังประเมินจุดตายของเหยื่อ เขาไม่ได้จ้างหมัด ไม่ได้
ตะคอกเสียงดัง เพียงแค่ยืนอยู่ตรงนั้นก็แผ่รังสีคุกคามจนซุนปี
นต้องก้าวถอยหลังไปครึ่งก้าวโดยสัญชาตญาณ

"ไล่หัวไป"

น้ำเสียงทุ้มน่าและเด็ดขาดเอ่ยออกมาสั้นๆ

ซุนปีนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขาหวาดกลัว
ดวงตาคู่นั้นของลู่เจิงมาตลอด ชายชาวสวนคนนี้เจียบขริม
เกินไป ดุ้นเกินกว่าจะเป็นแค่ชาวสวนธรรมดา ชายหนุ่มสวม
แว่นตากัดฟันกรอด ช้หน้าเจียงซูหลานที่ยืนหลบอยู่หลังแผ่น
หลังกว้าง

"เธอจะต้องเสียใจที่เลือกไ้อ่ยาจกนี้ เจียงซูหลาน" เขา
ฝากคำขู่ไว้แค่นั้นก่อนจะหันหลังเดินแกมวิ่งหนีออกไปจาก
บริเวณหน้าบ้านอย่างรวดเร็วเพื่อหนีสายตาจับผิดของ
ชาวบ้าน

เมื่อตัวตลกหนีไปแล้ว เจียงซูหลานจึงหันไปมองกลุ่ม
แม่บ้านที่ยังคงชะเง้อคอมองอยู่ริมรั้ว หล่อนปรับสีหน้าให้เป็น

ปกติ ก่อนจะส่งยิ้มที่ดูเป็นธรรมชาติที่สุดออกไป

"ป้าเฟิงคะ ละครจบแล้ว รบกวนป้าช่วยบอกคนอื่นๆ ให้
แยกย้ายกันเถอะค่ะ บ้านฉันกำลังจะทำกับข้าวแล้ว คงไม่มี
อะไรให้พวกป้าดูอีก"

ป้าเฟิงสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อถูกเรียกชื่อ หล่อนกระแอมใน
คอ โบกมือไล่แม่บ้านคนอื่นๆ ให้แยกย้ายกันกลับไปทำหน้าที่
ของตน แม้ในใจจะยังคันปากอยากรู้เรื่องต่อใจแทบขาด แต่
แววตาของเจียงซูหลานในวันนี้ดูเอาเรื่องจนหล่อนไม่กล้าต่อ
ปากต่อคำ

ลานหน้าบ้านกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง เหลือเพียงคน
สามคน

เจียงซูหลานผ่อนลมหายใจยาว หล่อนหันกลับมาเตรียม
จะพุงเสี่ยวเป่าให้ลูกขึ้นยืน ทว่าข้อมือกลับถูกคว้าเอาไว้ด้วย
นิ้วมือที่แข็งแกร่งราวกับคีมเหล็ก

ลูเจิงออกแรงดึงเพียงนิด ร่างออรชรของหล่อนก็เซถลา
เข้าไปประชิดอกกว้าง เขาไม่ยอมปล่อยมือ ดวงตาคมกริบที่
เพ่งใช้ข่มขู่ซุนปิน บัดนี้กำลังหริ่มองหล่อนด้วยความ
หวาดระแวงขั้นสุด กำแพงน้ำแข็งในดวงตาคู่นั้นหนาที่บจน

แทบจะแซ่แข็งคนมอง

เขาไม่เชื่อว่าสตรีที่ร้องไห้ร้องไห้ให้กันด้วยความยากจนของเขาทุกเช้าค่ำ จะเปลี่ยนใจกะทันหันเพียงเพราะความสงสาร

"ต้องการอะไรอีก" น้ำเสียงของลู่อู๋เจิงราบเรียบ ซ่อนความกดดันเอาไว้มิดชิด

"คิดจะใช้ลูกเป็นข้ออ้างเพื่อรีดไถเงินก้อนสุดท้ายของบ้านไปงั้นหรือ หรือว่านี่เป็นแผนใหม่ของพวกเขาเธอที่จะเอาลูกไปขาย"

ความเจ็บปวดแล่นปราดเข้ามาในอกของเจียงซูหลาน หล่อนสมควรแล้วที่จะโดนเขามองด้วยสายตาเช่นนี้ ในอดีตชาติหล่อนทำตัวร้ายกาจจนเกินเยียวยา การจะทำลายกำแพงความระแวงนี้ไม่ใช่เรื่องที่จะจบลงในวันเดียว

เจียงซูหลานไม่สะทกสะท้านต่อสายตาเย็นชานั้น หล่อนก้าวเข้าไปประชิด สอดนิ้วเข้าจับมือที่หยาบกร้านของเขาไว้แน่น พลังซ่อนตาขึ้นมองด้วยรอยยิ้มหวานหยดย้อย

"อาเจิง... ฉันหิวแล้ว เราเข้าบ้านไปทำกับข้าวกันเถอะ"

บทที่ 2 รสมีอมารดาตัวร้าย

"อาเจิง... ฉันหิวแล้ว เราเข้าบ้านไปทำกับข้าวกันเถอะ"

ลูเจิงดึงมือที่หยาบกร้านของตนออกจากการเกาะกุมอย่างเงียบ ๆ เขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำชวนนั้น ดวงตามคมกริบยังคงหริ่มองหล่อนราวกับกำลังพิจารณานักโทษคดีอุกฉกรรจ์ ชายหนุ่มเพียงแค่มองลงอุ้มเสี้ยวเป่าขึ้นแนบอก แล้วหมุนตัวก้าวเดินนำเข้าไปในตัวบ้านดินหอมช่อ

เจียงซูหลานไม่ได้เก็บความหมางเมินนั้นมาใส่ใจ หล่อนปัดฝุ่นดินออกจากกางเกงผ้าฝ้ายแล้วเดินตามหลังสองพ่อลูกเข้าไป ห้องฟ้าด้านนอกสว่างจ้าบอกเวลาเที่ยงกว่า ห้องของหล่อนเริ่มส่งเสียงประท้วงเบาๆ เพื่อทวงถามหาอาหาร

หญิงสาวก้าวตรงไปยังห้องครัวที่แยกส่วนอยู่ด้านข้างตัวบ้าน สภาพภายในคับแคบและคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเหม็นคาววันฝังลึก บนโต๊ะไม้เก่ามีเพียงถุงผ้าใบเล็กใส่แป้งข้าวโพดเนื้อหยาบ และผักกาดขาวเหี่ยวเฉาสองหัววางอยู่กันตะกร้าสาน

ในอดีตชาติ สภาพแร้นแค้นเช่นนี้คือพื้นชั้นดีที่จุดไฟโทสะให้หล่อนอาละวาดทุบตีข้าวของ แต่วันนี้เจียงซูหลาน

เพียงแค่มองวัตถุดิบเหล่านั้นด้วยความสงบ หล่อนพับแขนเสื้อ
ขึ้นเหนือข้อศอกแล้วเริ่มต้นจัดการกับเสปียงที่มีอยู่น้อยนิด

หล่อนตักแบ่งข้าวโพดผสมกับน้ำอุ่น เติมเกลือป่นลงไป
เล็กน้อยตามสัดส่วนที่เคยเรียนรู้จากการทำธุรกิจอาหารใน
อนาคต นวดอย่างเบามือเพื่อเปลี่ยนเนื้อแป้งที่หยาบกระด้างให้
นุ่มนวลขึ้นเมื่อสัมผัสความร้อน

จากนั้นจึงหันไปจัดการกับผักกาดขาว มีดทำครัวเล่มเก่า
กระแทบเขียงไม้เป็นจังหวะสม่ำเสมอ หั่นผักเป็นชิ้นพอดีคำ
อย่างคล่องแคล่ว

หล่อนนำผักไปคลุกเคล้ากับพริกป่น เกลือ และ
น้ำส้มสายชูที่เหลือติดกันขวดเพียงหยดสุดท้าย นวดด้วยมือ
เพื่อเร่งปฏิกิริยาจนผักสลดและซึมซับรสชาติจัดจ้านเข้าเนื้อ ไม่
ลืมนะแยมที่ไม่ใส่พริกสำหรับลูกชายตัวน้อยด้วย

เมื่อก่อไฟในเตาดินจนลุกโชน หล่อนนำแป้งที่ปั้นเป็น
แผ่นกลมลงไปยังบนกระทะเหล็ก เสียงฉ่าเบาๆ ดังขึ้นพร้อม
กับกลิ่นหอมของแป้งข้าวโพดย่างเกรียมที่เริ่มลอยอบอวลไป
ทั่วห้องครัว

เงาร่างเล็กจ้อยปรากฏขึ้นที่ขอบประตูครัว เลี้ยวเป่าเย็น

เกาะแผ่นไม้แน่น ดวงตากลมโตจ้องมองแผ่นแป้งสีเหลืองทอง ในกระทะไม่วางตา เด็กน้อยลอบกลืนน้ำลายลงคอ ความหวาดกลัวมารดาที่ฝังรากลึกทำให้เขาไม่กล้าก้าวเท้าล้ำเส้นเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียว

เจียงซูหลานใช้ตะหลิวตักแป้งอย่างขึ้นที่นุ่มที่สุดใส่ชามกระเบื้องบิ่นมุม พร้อมกับคีบผักกาดดองรสจัดจ้านวางเคียงกัน หล่อนย่อตัวลงตรงหน้าลูกชาย ระบายรอยยิ้มอ่อนโยนที่เลี้ยวเป่าไม่เคยได้รับมาก่อนในชีวิต

"หิวแล้วใช่ไหม รับไปสิ" หล่อนยื่นชามกระเบื้องให้

เลี้ยวเป่าสะดุ้งตัวสั่น เขามองชามอาหารสลับกับใบหน้าของมารดาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ทว่ากลิ่นหอมของแป้งอย่างนั้นเย้ายวนเกินกว่าระเพาะน้อยๆ จะทนทานไหว มือเล็กผอมบางยื่นออกมารับชามไปประคองไว้อย่างระมัดระวัง

เจียงซูหลานยกมือขึ้นลูบศีรษะเล็กของลูกชายอย่างเบา มือ สัมผัสนั้นแผ่วเบาและทะนุถนอมจนเด็กน้อยเบิกตากว้าง เขาก็ม้วนงับแผ่นแป้งเข้าปากเคี้ยวตุ้ย ๆ รสชาติเค็มปะแล่มของแป้งย่างเข้ากันได้ดีกับความจัดจ้านของผักกาดอย่างน่าประหลาด

เมื่อเห็นลูกชายยอมกินอาหารฝีมือตน เจียงซูหลานก็คลี
ยิ้มกว้าง เมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้น สายตากลับปะทะเข้ากับร่างสูง
ใหญ่ที่ยืนกอดอกฟิงกรอบประตูด่าน

ลู่อึงมองภาพตรงหน้าด้วยแววตาที่อ่านไม่ออก จังหะ
การหันพักที่สม่ำเสมอและการกะปริมาณเครื่องปรุงเมื่อครู่
ไม่ใช่สิ่งที่สตรีที่แทบไม่เคยหยิบจับงานบ้านจะทำได้ ยิ่งเป็น
สตรีที่เคยเกลียดกลิ่นควันไฟและรังเกียจอาหารหยาบกระด้าง

บัดนี้กลับลงมือทำกับข้าวด้วยท่าที่ชำนาญ กลิ่นหอมที่
ลอยคลุ้งอยู่ในอากาศยิ่งยืนยันชัดเจนว่านี่ไม่ใช่ฝีมือการ
ทำอาหารแบบลวกๆ แบบที่หล่อนเคยทำเพื่อประชดประชัน
เขา

เจียงซูหลานหยุดกายลุกขึ้นยืน หล่อนไม่หลบสายตาที่
เต็มไปด้วยการประเมินและเคลือบแคลงใจของชายหนุ่ม หญิง
สาวจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคมกริบดุจเหยี่ยวคู่หนึ่งผ่านม่านควัน
ไฟจากเตาดินที่ลอยอ้อยอิ่ง ท่าทีของหล่อนสงบนิ่งและแน่วแน่

รอยยิ้มมุมปากถูกจุดขึ้น เจียงซูหลานหยิบชามกระเบื้อง
อีกใบขึ้นมาจัดเรียงแป้งย่างและผักดองจนดูน่ากิน ก่อนจะหมุน
ตัวก้าวเดินผ่านหน้าชายหนุ่ม ตรงไปยังบริเวณริมรั้วไม้ไผ่หน้า

บ้าน

เวลาล่วงเลยมาจนถึงบ่ายโมงกว่า หากแต่ว่าไม่อาจหยุดยั้งความอยากรู้อยากเห็นของเพื่อนบ้านวัยกลางคนได้ ป้าเฟิงยังคงเกาะรั้วชะเง้อคอยอยู่ตรงนั้น

ใบหน้าอวบอ้อมเต็มไปด้วยร่องรอยของการรอคอยละครฉากต่อไป เมื่อเห็นเจียงซูหลานเดินตรงเข้ามา หญิงวัยกลางคนก็แค้นเสียงขึ้นจุก

"อ้าว นึกว่าจะหอบกระเป๋ามาหนีตามพ่อหนุ่มหน้ามนคนนั้นไปเข้าเมืองเสียแล้ว ทำไมยังมาเดินลอยหน้าลอยตาอยู่ในบ้านหอมชื่อนี้อีกล่ะแม่ซูหลาน" น้ำเสียงของป้าเฟิงเต็มไปด้วยความเย้ยหยันตามประสาคนชอบซุบซิบ

หากเป็นเมื่อก่อน เจียงซูหลานคงกริ๊ดร้องและด่าทอกลับจนลั่นซอย แต่วันนี้หล่อนเพียงแค่ระบายรอยยิ้มที่ฝึกลบมาอย่างดีเยี่ยม หญิงสาวยื่นขามกระเบื้องในมือส่งข้ามรั้วไม้ไผ่ไปตรงหน้าอีกฝ่าย

"ป้าเฟิงล้อเล่นแล้วค่ะ ฉันเป็นภรรยาของอาเจิง เป็นแม่ของเสี่ยวเป่า จะทิ้งครอบครัวไปได้อย่างไร" หล่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลราบเรียบ

"ฉันเพิ่งทำแข่งอย่างกับผักตบเสิร์ฟใหม่ๆ เห็นป่าเฟิงยืนอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เช้าคงจะเหนื่อย ลองชิมฝีมือฉันหน่อยสิคะ"

ป่าเฟิงชะงักค้างไปชั่วขณะ หล่อนเตรียมคำตำไม้มั้เต็มท้อง แต่เมื่อปะทะเข้ากับรอยยิ้มละมุนและกลิ่นหอมฉุยของอาหารตรงหน้า คำพูดเหล่านั้นก็ถูกกลืนหายลงคอไปจนหมดสิ้น หญิงวัยกลางคนมองขามกระเบื้องอย่างหวาดระแวง แต่กระเพาะกลับทรยศด้วยการส่งเสียงร้องจ๊อกออกมาเบาๆ

มืออวบยื่นออกไปหยิบแผ่นแป้งอย่างขึ้นมากัดคำหนึ่ง ดวงตาของป่าเฟิงเบิกกว้างขึ้นทันที แป้งข้าวโพดหยาบๆ ที่ทุกบ้านกินกันจนเบื่อหน่าย กลับนุ่มละมุนและมีรสเค็มปะแล่มกลมกล่อม

ยิ่งเมื่อคีบผักตบรสจัดจ้านเข้าปากตามไป ความเปรี้ยวเผ็ดก็ยังกระตุ้นต่อมรับรสจนหล่อนต้องรีบเคี้ยวและกลืนลงคออย่างรวดเร็ว

"นี่... ฝีมือหล่อนทำเองจริงหรือ" ป่าเฟิงถามเสียงตะกุกตะกัก มองเจียงซูหลานราวกับเห็นคนแปลกหน้า

"ป่าเฟิงเป็นผู้ใหญ่ที่กว้างขวางในหมู่บ้าน ชิมอาหารมามาก รสชาติพอจะใช้ได้ไหมคะ" หล่อนไม่ตอบรับตรงๆ แต่

เลือกใช้คำพูดป้อยเพื่อยกยออีกฝ่าย

"ก็... ก็ไม่เลว" ป้าเฟิงพึมพำ หยิบแบ่งอย่างชิ้นที่สองเข้าปาก

เจียงซูหลานเห็นจังหวะที่เหยื่อติดกับ หล่อนจึงขยับเข้าไปใกล้รั้วอีกนิด ลดระดับเสียงลงให้ได้ยินกันเพียงสองคน "ถ้าป้าชอบ ฉันก็ดีใจค่ะ ความจริงแล้ว วันนี้ฉันมีเรื่องอยากจะรบกวนป้าเฟิงสักนิดหน่อย"

ป้าเฟิงชะงักมือที่กำลังจะคีบผักตอง "รบกวนอะไร บ้านฉันไม่ได้มีเงินทองให้หยิบยืมหรอกนะ"

"ไม่ใช่เรื่องเงินทองหรอกค่ะ" ซูหลานหัวเราะเบาๆ

"ฉันเห็นว่าในครัวไม่มีเครื่องปรุงเหลือแล้ว ฉันอยากจะลองทำซอสพริกสูตรพิเศษไปวางขายที่ตลาดนัดหมู่บ้านเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว เลยอยากจะขอยืมพริกแห้งจากบ้านป้าสักครึ่งซัง"

เมื่อเห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้ว หล่อนก็รีบเสนอผลประโยชน์ทันที "แน่นอนว่าฉันไม่ยืมเปล่าๆ หรอกค่ะ หากทำซอสพริกเสร็จเมื่อไร ฉันจะแบ่งกระปุกแรกมาให้ป้าเฟิงได้ชิมฟรีๆ ถือเป็นการตอบแทนน้ำใจ รับรองว่ารสชาติจะอร่อยกว่าผักตองใน

ขามนี้หลายเท่า ป้าเผิงว่าดีไหมคะ"

ข้อเสนอที่ลงทุนเพียงพริกแห้งครึ่งซังซึ่งมีปลุกทิ้งขว้าง อยู่เต็มสวนหลังบ้าน แลกกับซอสพริกรสเลิศฟรีๆ หนึ่งกระปุก ทำให้ป้าเผิงคำนวณความคุ้มค่าในหัวอย่างรวดเร็ว หญิงวัยกลางคนพยักหน้าซ้ำๆ

"เห็นแก่ที่หล่อนคิดจะเริ่มทำมาหากินเพื่อครอบครัว หรอกนะ รอเดี๋ยว ฉันจะเข้าไปหยิบมาให้" ป้าเผิงหมุนตัวเดิน กลับเข้าบ้านไปอย่างกระตือรือร้น

เจียงซูหลานยืนมองตามแผ่นหลังอวบนั้นด้วยความพึงพอใจ การเจรจาต่อรองด้านแรกสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทว่า หล่อนกลับไม่รู้เลยว่า ทุกถ้อยคำและทุกรอยยิ้มเมื่อครู่ ตกอยู่ในสายตาของคนที่ยืนหลบอยู่ในเงามืดของกรอบประตูครัวอย่าง ครบถ้วน

ลู่เจิงมองแผ่นหลังบอบบางของภรรยาด้วยแววตาที่ลึกล้ำยิ่งกว่าเดิม สตรีที่เอาแต่โวยวายไร้เหตุผล บัดนี้กลับรู้จักใช้ชั้นเชิงเจรจา รู้จักใช้ผลประโยชน์หลอกล่อเพื่อนบ้านปากจัดให้ยอมทำตามความต้องการได้อย่างแนบเนียน

ไหวพริบและเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวเช่นนี้ ไม่ใช่สิ่งที

เจียงซูหลานคนเดิมที่เขารู้จักจะทำได้อย่างแน่นอน

ชายหนุ่มขบขมขมแน่น ความหวาดระแวงในใจไม่ได้ลดลง หากแต่มันเปลี่ยนรูปแบบจากการกลัวว่าหล่อนจะหนีกลายเป็นคำถามที่ดังหึ่ง ๆ อยู่ในหัวว่าสตรีตรงหน้าเขานี้คือใครกันแน่ และหล่อนกำลังวางแผนใหญ่โตอะไรอยู่

เสียงฝีเท้าของป้าเฟิงเดินกลับมาพร้อมกับถุงผ้าใส่พริกแห้ง เจียงซูหลานรับมันมาพร้อมกล่าวขอบคุณด้วยรอยยิ้มหวาน หล่อนหมุนตัวกลับเตรียมจะเดินเข้าครัวเพื่อเริ่มต้นแผนการขั้นต่อไป

เพียงเพิ่งก้าวพ้นรั้วไม้ไผ่มาได้เพียงไม่กี่ก้าว เกราะสูงใหญ่ก็ก้าวพรวดออกมาขวางทาง ลู่เจิงดิงแขนเจียงซูหลานกลับเข้าไปในบ้านก่อนจะกดบ่าหล่อนให้นั่งลงบนเก้าอี้ไม้ด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

บทที่ 3 เริ่มต้นอาณาจักรชอสพริก

บ่ายสองโมงเศษ อากาศด้านนอกเริ่มร้อนอบอ้าว แต่บรรยากาศภายในห้องโถงแคบๆ ของบ้านดินสกุลลู่กลับเย็นเยียบราวกับลานน้ำแข็ง

ลู่เจิงยืนตระหง่านคำศีรษะหล่อนอยู่ แผ่นหลังกว้างบดบังแสงสว่างจากบานหน้าต่างไม้จนเกิดเป็นเงาทะมึนทาบทับลงมา ชายหนุ่มมกอดอก นัยน์ตาดุดันดุจเหยี่ยวจ้องจับผิดทุกการเคลื่อนไหวของสตรีตรงหน้าอย่างไม่วางตา

"เธอคิดจะทำอะไรกันแน่" น้ำเสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามไม่อ้อมค้อม

"ฝึกดองนั้น แป้งอย่างนั้น แล้วยังเรื่องยืมพริกแห้งจากป่าเฟิงอีก เจียงซูหลาน... คนที่เกลียดกลิ่นควันไฟและรังเกียจพวกชาวบ้านปากหอยปากปูอย่างเธอ ไม่มีทางทำเรื่องพวกนี้เพียงเพราะนึกสนุก"

เจียงซูหลานเงยหน้าขึ้นสบตาเขา หล่อนรู้ดีว่าอดีตทหารหน่วยรบพิเศษอย่างลู่เจิงมีความระแวดระวังตัวสูงลิ่ว การเปลี่ยนท่าทีแบบกะทันหันจากหน้ามือเป็นหลังมือของหล่อน

ยอมทำให้ชายผู้มองโลกตามความเป็นจริงเกิดความแคลงใจ

"ฉันบอกแล้วไงคะว่าฉันคิดได้แล้ว" หล่อนตอบด้วย
น้ำเสียงราบเรียบหนักแน่น

"ฉันจะเอาพริกแห้งพวกนั้นมาทำซอสพริกอเนกประสงค์
แล้วเอาไปขายที่ตลาดนัดหมู่บ้านตอนเย็นนี้ เราต้องกินต้องใช้
เสียวเป่ากำลังโต ฉันก็ต้องหาทางทำเงินเข้าบ้าน"

ลู่อึงแค้นเสียงขึ้นจุก มุมปากหยักลึกยกขึ้นเป็นรอยแย้
หยัน

"ทำเงินเข้าบ้านงั้นหรือ" เขาทวนคำอย่างเชื่องช้า

"เมื่อเช้าเธอยังเก็บกระเป๋าสตางค์จะหอบเสื้อผ้าหนีไปกับ
พนักงานรัฐคนนั้นอยู่เลย พอฉันไม่ยอมเซ็นใบหย่า เธอก็ฉีกมัน
ทิ้งเพื่อรักษาหน้า แล้วจู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาทำกับข้าว เอาอกเอาใจ
เพื่อนบ้านเพื่อขอยืมวัตถุดิบ... เธอคิดว่าฉันโง่จนดูไม่ออกหรือ
ไม่ว่านี่คือการซื้อใจเพื่อหวังผลประโยชน์บางอย่าง"

ชายหนุ่มโน้มตัวลงมา วางมือทั้งสองข้างลงบนพนักวาง
แขนของเก้าอี้ไม้ กักขังหล่อนไว้ในวงแขนแข็งแกร่ง กลืนยาสูบ
จนเฉียวลอยแตะจุกหล่อนอย่างชัดเจน

"บอกความจริงมา เธอต้องการเงินก้อนสุดท้ายที่ซ่อนอยู่

ใต้เตียงโซฟาไหม หรือว่าไอ้ขุนปิ่นมันสั่งให้เธอมาหลอกเอาอะไรจากฉัน"

เจียงซูหลานเบิกตากว้างเล็กน้อยเมื่อได้ยินเรื่องเงินใต้เตียง ขาดีก่อนหล่อนไม่เคยรู้เลยว่าสามีชาวสวนที่หล่อนตำหนิว่ายากจนชั้นแค้น จะแอบซ่อนเงินสดไว้ในห้องนอน หล่อนได้แต่ลอบสงสัยว่าเขาไปหาเงินจำนวนนี้มาจากที่ใดกันแน่

แต่ในชาตินี้หล่อนไม่ได้ต้องการเงินพวกนั้น สิ่งที่หล่อนต้องการคือตัวเขา

หญิงสาวตระหนักได้ทันทีว่า การใช้ตรรกะและเหตุผลมาต่อกรกับคนซื่อระวางอย่างลู่อิงในเวลานี้ ไม่มีทางเจาะทะลวงกำแพงน้ำแข็งของเขาได้ เมื่อใช้ไม้แข็งอธิบายไม่ได้ ก็ต้องใช้ความหนาหนาเข้าแลก

เจียงซูหลานขยับตัวหัดกายลุกขึ้นยืนกะทันหัน ลู่อิงที่ไม่ได้เตรียมใจรับท่าทีนี้จึงต้องผะถอยหลังไปครึ่งก้าวเพื่อรักษาระยะห่าง ทว่าหล่อนไม่เปิดโอกาสให้เขาหนี หญิงสาวก้าวพรวดเข้าไปประชิดตัว ยกแขนเรียวทั้งสองข้างขึ้นสวมกอดเอวสอบของเขาเอาไว้แน่น

ร่างสูงใหญ่ของลู่อิงแข็งทื่อไปในทันที กล้ามเนื้อทุก

สัดส่วนบนตัวเขาเกร็งเขม็งราวกับถูกกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน

เจียงซูหลานซบไบหน้าลงกับแผงอกกว้างที่เต็มไปด้วย
มัดกล้ามเนื้อ สัมผัสได้ถึงจังหวะหัวใจของชายหนุ่มที่เต้นแรงขึ้น
อย่างควบคุมไม่ได้ หล่อนกระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้นอีก ไม่
สนใจรังสีอำมหิตหรือท่าทีต่อต้านของเขาแม้แต่น้อย

"ปล่อย" ลู่เจิงส่งเสียงลอดไรวิน มือหนายกขึ้นค้ำกลาง
อากาศ คล้ายจะแกะแขนหล่อนออกแต่ก็ชะงักไป

"ไม่ปล่อย" หล่อนเถียงกลับเสียงอู้อี้อยู่กับอกเขา

"ต่อให้พี่ดำฉันทหรือฉลักฉันทฉันท ฉันก็จะไม่ไปไหนทั้งนั้น
ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันทำเมื่อเข้ามานั้นเลวร้าย และพี่มีสิทธิ์ที่จะระแวง
ฉัน แต่ฉันสาบานด้วยชีวิต... ฉันไม่ได้ทำเพื่อเงินของพี่ และ
ไม่ได้ทำเพื่อขุนปิ่น ฉันทาสว่างแล้วจริงๆ"

ลู่เจิงยืนนิ่งงัน สรรพนามที่เปลี่ยนจากคำว่านายกลายเป็น
คำว่าพี่อย่างออດอ่อน ทำให้อดีตทหารหนุ่มผู้ดื้อดางถึงกับ
รับมือไม่ถูก

"ฉันแค่อยากทำขอสพริกขาย" หล่อนพูดต่อโดยไม่ยอม
เงยหน้าขึ้นมามอง

"ฉันอยากให้ครอบครัวเรามีกินมีใช้ อยากให้เสียวเป่าได้

กินเนื้อหมูทุกวัน พี่รอดูเถอะ ขอสพริกกระปุกนี้แหละที่จะทำ
เงินให้บ้านเรา พี่ไม่ต้องเชื่อคำพูดฉันทอนนี้ก็ได้ แต่ขอให้ดูการ
กระทำของฉันหลังจากนี้... ได้ไหมคะ"

ความเจ็บปวดคลุมห้องโถงแคบๆ มีเพียงเสียงลมหายใจ
ของคนสองคนที่ประสานกัน ลู่เจิงก็มองกลุ่มผมสีดำลับที่ซุก
อยู่ตรงอกเขา สตรีตรงหน้าคือคนที่เขาหลงรักตั้งแต่แรกเห็น
แต่ก็เป็นคนเดียวกับที่กรีดหัวใจเขาจนยับเยิน

เขาคุ่นเคຍกับการเผชิญหน้ากับความรุนแรงและศัตรูใน
เงามืด แต่กลับไร้เรี่ยวแรงจะรับมือกับอ้อมกอดนุ่มนวลและการ
อดอ้อนอย่างหน้าหนานี้

มือหนาที่ค้ำอยู่ในอากาศค่อยๆ ทิ้งตัวลงข้างลำตัว เขา
ไม่ได้กอดตอบ แต่ก็ไม่ได้ผลักไสหล่นออกไปเช่นกัน

"แค่ขอสพริก" เขากล่าวเสียงพราวเจือความสับสน

"ถ้าเธอคิดจะเล่นตลกตีกะไร ฉันจะไม่ปรานีอีกแน่"

เจียงซูหลานลอบยิ้มกว้างกับแมงอกของเขา หล่อนรู้ว่า
ว่าภายใต้คำขู่ นั่นคือการยอมถอยให้หล่อนก้าวหนึ่งแล้ว หญิง
สาวผละออกจากตัวเขาอย่างอ้อยอิ่ง สร้างทำเป็นปิดฝุนจัด
เสื้อผ้าให้ตนเองเรียบร้อย

ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าครัวเพื่อเตรียมตัวไปเปิด
สมรภูมิการค้าแรก ทิ้งให้ลู่เจียงยืนหน้าตึງอยู่กลางห้องโถงพร้อม
กับจังหวะหัวใจที่ยังไม่กลับมาเป็นปกติ

สี่โมงเย็น ตลาดนัดดินลูกรังกลางหมู่บ้านเริ่มเต็มไปด้วย
ชาวบ้านที่เพิ่งเลิกงานจากทุ่งนาและโรงงานขนาดย่อมละแวก
ใกล้เคียง

เจียงซูหลานแบกตะกร้าสานใบใหญ่ที่บรรจุโหลแก้วใส
ซอสพริกสีแดงสดใสและแบ่งอย่างที่หั่นเป็นชิ้นพอดีคำ มาวาง
ลงบนโต๊ะไม้เก่าๆ ท้ายตลาด หล่อนจัดแจงเปิดฝาโหลออก
กลิ่นหอมฉุนของพริกแห้งคั่ว กระเทียม และเครื่องเทศที่
ผสมผสานกันอย่างลงตัวลอยเตะจมูกผู้คนที่เดินผ่านไปมา

ทว่าสายตาที่มองมากลับไม่ได้มีความสนใจในสินค้า มี
เพียงความอยากรู้อยากเห็นและแววตารังเกียจ

"นั่นมันนั่งผู้หญิงแพศยาที่เพิ่งฉีกใบหย่าเมื่อเช้าไม่ใช่
หรือ ทำไมถึงกล้ามาเสนอหน้าขายของที่นี่อีก" หญิงวัย
กลางคนคนหนึ่งกระซิบกระซาบกับเพื่อนข้างๆ แต่ตั้งใจให้
เสียงดังพอที่เจียงซูหลานจะได้ยิน

"สงสัยเงินที่ผัวหามาให้คงไม่พอใช้ถึงได้ต้องมานั่งขาย

ของตากแดดตากลม" อีกคนรับลูกต่อพร้อมแบ่ปาก

เจียงซูหลานทำหูทวนลมกับคำนิทาเหล่านั้น หล่อนรู้ว่าคำนิยมในยุคแปดศุนย์ สตรีที่มีข่าวฉาวเรื่องชู้สาวย่อมถูกสังคมชนบทประณามอย่างหนัก หากเป็นแม่ค้ายุคนี้ที่มักจะนั่งหน้าจอรอคคนมาซื้อ หล่อนคงโดนถ่มน้ำลายรดแผงไปแล้ว

แต่หล่อนคือเถ้าแก่เนี้ยที่เคยผ่านสมรภูมิการค้ายุคใหม่มาอย่างโชกโชน

หญิงสาวระบวยรอยยิ้มที่ฝึกฝนมาอย่างดีเยี่ยม หล่อนหยิบตะเกียบไม้ขึ้นมาคีบแป้งอย่างขึ้นเล็ก ปาดซอสพริกสีแดงกำลังไปจนชุ่มฉ่ำ ก่อนจะยื่นออกไปตรงหน้าหญิงวัยกลางคนที่เพิ่งนิทาหล่อนเมื่อครู่

"พี่สาว ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน ลองชิมซอสพริกสูตรพิเศษของฉันทูก่อนสิคะ ไม่ซื้อไม่เป็นไร ฉันทให้ชิมฟรี" น้ำเสียงของหล่อนหวานใสและเป็นมิตร

คำว่าชิมฟรีเปรียบเสมือนมนตร์สะกดที่หยุดทุกเสียงนิทา ในยุคที่ข้าวยากหามากแวงและการค้าขายเพิ่งเริ่มเปิดกว้าง ไม่มีพ่อค้าแม่ค้าคนไหนยอมเอาของมาแจกให้คนอื่นกินเปล่าๆ หญิงคนนั้นกลืนน้ำลายลงคอ มองแป้งอย่างเคลือบซอส

พริกหอมฉุยด้วยความลั้งเล

ความตระหนี่และความเห็นแก่ของฟรีเอาชนะอคติ
หล่อนยื่นมือไปรื้อแบ่งชิ้นนั้นเข้าปาก

ทันทีที่ฟันกระทบลงบนแผ่นแบ่ง รสชาติเค็มปะแล่มของ
เนื้อแบ่งผสมผสานกับความเผ็ดร้อนและกลมกล่อมของซอส
พริก ความหอมของเครื่องเทศกระจายไปทั่วโพรงปาก กระตุ้น
ต่อมรับรสจนต้องรีบเคี้ยวและกลืนลงคอ

"เป็นอย่างไบบ้างคะ" เจียงซูหลานเอียงคอถามด้วย
รอยยิ้ม

"นี่ รสชาติดีมาก" หญิงคนนั้นตาโต ทำที่รังเกียจเมื่อครู่
หายเป็นปลิดทิ้ง

"ซอสพริกนี้หล่อนขายยังไหงเธอ"

"กระปุกละห้าเหมาคะ ซื้ไปคลุกข้าวสวยร้อนๆ หรือจิ้ม
กับผักต้มก็อร่อยทั้งนั้น หากซื้อวันนี้ฉันทแถมแบ่งอย่างให้ด้วย
หนึ่งชิ้น"

เมื่อเห็นว่ามีคนเปิดประเดิมและยืนยันรสชาติ ชาวบ้านที่
มุงดูอยู่ก็เริ่มทนความเย້ยวนของกลิ่นไม่ไหว การตลาดแบบให้
ชิมฟรีกระจายข่าวปากต่อปากอย่างรวดเร็ว แผงขายของที่เคย